

Élia — Nomer Tiga

Mugi Iki Dadi Kawuningan

Jeff Pippenger

2023-09-29

Lan nalika wektu nyaosaké kurban ing wayah sore wis tekan, Élia, nabi iku, banjur marek lan ngandika, “Dhuh Pangéran, Allahé Abraham, Ishak, lan Israèl, mugi ing dina punika kawruhanana bilih Paduka punika Allah ing Israèl, lan bilih kawula punika abdi Paduka, sarta bilih kawula sampun nindakaké samukawis punika miturut dhawuhipun Paduka.” 1 Para Raja 18:36.

Kita sampun ngidentifikasi ciri-ciri Élia minangka sawijining pralambang. Salah satunggaling ciri punika inggih menika bilih paladosan lan piwucalipun Élia, Yohanes Pembaptis, lan William Miller dados piranti paukuman. Piwucalipun punika kaanggen déning Pangéran kanggé nyobi sajarahipun piyambak-piyambak. Gusti Yésus ngandika bilih manawi Panjenenganipun boten rawuh, mila tiyang-tiyang Yahudi ingkang remen mbantah punika boten gadhah dosa.

Saupama Aku ora rawuh lan ngandika marang wong-wong mau, mesthi padha ora duwe dosa; nanging saiki wong-wong mau ora duwe alesan kanggo nutupi dosané. Yokanan 15:22.

Yézekiel netepaké asas kang padha tumrap wong-wong Yahudi kang seneng mbantah ing sajarahé.

Amarga wong-wong iku padha dadi anak-anak kang kurang ajar lan atos atiné. Aku ngutus kowé marang wong-wong mau; lan kowé bakal matur marang wong-wong mau: Mangkéné pangandikané Pangéran Allah. Lan wong-wong mau, manawa padha gelem ngrungokaké utawa manawa padha ora ngèstokaké, (amarga wong-wong iku iku brayat kang mbalela,) temahan bakal padha sumurup yèn ana nabi ana ing satengahé. Yehezkiel 2:4, 5.

Simbolisme Élia nyakup perané minangka piranti pangadilan.

“Wong-wong sing melu ngwartakake piwelilinging malaékat katelu lagi nliti Kitab Suci miturut rancangan sing padha kaya sing dianut déning Bapa Miller. Ing buku cilik kanthi irah-irahan Views of the Prophecies and Prophetic Chronology, Bapa Miller mènèhi paugeran-paugeran ing ngisor iki sing prasaja, nanging wicaksana lan wigati, tumrap pasinaon lan panfsiraning Kitab Suci:

“1. Saben tembung kudu nduwèni gegayutan kang trep karo perkara sing dipratelakaké ing Kitab Suci; 2. Sakabèhé Kitab Suci iku perlu, lan bisa dimangertèni lumantar panggunaan kang sregep lan panyinaon; 3. Ora ana apa waé sing kaandharaké ing Kitab Suci kang bisa utawa bakal didhelikaké saka wong-wong kang nyuwun kanthi pracaya, tanpa mangu-mangu; 4. Kanggo mangertèni piwulang, kumpulna kabèh ayat Kitab Suci

bab prakara kang arep koksumurupi, banjur saben tembung diwenèhana pangaribawa kang trep; lan manawa kowé bisa mbangun teorimu tanpa ana pasulayan, kowé ora bisa kliru; 5. Kitab Suci kudu dadi panafsiré dhéwé, awit Kitab Suci iku dadi paugerané dhéwé. Manawa aku gumantung marang sawijining guru kanggo nerangaké marang aku, lan dhèwèké mung ngira-ngira tegesé, utawa kepéngin mangkono awit saka kredo sektariané, utawa supaya dianggep wicaksana, mula pangira-irané, pepénginané, kredoné, utawa kawicaksanané iku dadi paugeranku, dudu Kitab Suci.”

“Ingkang kapacak ing nginggil punika namung sapérangan saking pranatan-pranatan punika; lan wonten ing panaliten kita dhateng Kitab Suci, kita sedaya badhé tumindak kanthi sae manawi ngatos-atosa prinsip-prinsip ingkang sampun dipunandharaken punika.

“Iman kang sejati iku didegaké ing Kitab Suci; nanging Iblis migunakaké akèh cara kanggo mbelokaké Kitab Suci lan nglebokaké kasalahan, saéngga dibutuhaké kawigatèn kang gedhé manawa wong kepéngin mangerti apa kang sajatiné diwulangaké déning Kitab Suci. Salah siji saka panipuning gedhé ing jaman iki yaiku akèh ngugemi pangrasa, lan ngakoni kajujuran nalika ora nggatekaké pangandika kang cetha saka Sabdaning Allah merga sabda iku ora cocog karo pangrasa. Akeh wong ora nduwèni dhasar kanggo imané kejaba emosi. Agamané dumadi saka kasenengan kang nggegirisi; nalika iku mandheg, imanipun sirna. Pangrasa bisa dadi damen, nanging Sabdaning Allah iku gandum. Lan, ‘apa,’ pangandikané nabi, ‘tegesé damen tumrap gandum?’”

“Ora ana wong siji waé sing bakal kaukum amarga ora nggatekaké pepadhang lan kawruh sing durung tau diduwèni lan ora bisa dipikolehi déning dhèwèké. Nanging akèh wong ora gelem manut marang bebener sing dipratélakaké marang wong-wong mau déning para duta Kristus, amarga padha kepéngin nyelararaké dhiri karo paugeran donya; lan bebener sing wis tekan ing pangrèhing pangertèné, pepadhang sing wis madhangi nyawané, bakal ngukum wong-wong mau ing Dina Pangadilan. Ing dina-dina pungkasan iki kita nduwèni pepadhang sing kakumpul, sing wis sumunar sajroning kabèh jaman, lan kita bakal dituntut tanggung jawab sing salaras karo iku. Dalan kasucèn iku ora saajar karo donya; iku dalan sing ditinggèkaké. Manawa kita lumaku ana ing dalan iki, manawa kita mlayu ana ing dalané pepakoné Gusti, kita bakal nemu yèn ‘dalané wong mursid iku kaya pepadhang kang sumorot, sing saya padhang saya padhang nganti tekan ing kasampurnaning dina.’” *Review and Herald*, November 25, 1884.

Kita ora “disalahaké amarga ora nggatekaké pepadhang lan kawruh sing” kita “durung tau nduwèni, lan” kita “ora bisa olèh.” Perkara sing wigati ing pratelan iki yaiku ungkapan “ora bisa olèh.” Élia, Yohanes, lan Miller makili pepadhang kanggo generasiné saben-saben, yaiku pepadhang sing bisa digayuh. Anané pesen wong-wong mau nyingkiraké selubung saka apa sing ing istilah hukum ing Amerika Sarékat diarani “plausible deniability.” Pesen Élia ing saben generasi nalika iku kawedhar mbusak sakabèhé “plausible deniability,” mangkono ngiket tanggung jawab marang saindhenging generasi iku tumrap pepadhang sing nalika iku dipratélakaké.

“Sadulurku ing sawijining wektu tau ngandika yèn dhèwèké ora gelem ngrungokaké apa waé bab piwulang sing kita anut, awit wedi manawa dhèwèké bakal kawyakinaké. Dhèwèké ora gelem teka ing pakumpulan-pakumpulan, utawa ngrungokaké pawartos-pawartos; nanging sawisé kuwi dhèwèké banjur nyatakaké yèn dhèwèké weruh yèn dhèwèké padha waé kaluputané kaya-kaya dhèwèké wis ngrungokaké. Gusti Allah wis maringi dhèwèké kasempatan kanggo mangertèni kayektèn, lan Panjenengané bakal nuntut tanggung jawab marang dhèwèké tumrap kasempatan iki. Ana akèh ing antarané kita sing kebak prasangka marang piwulang-piwulang sing saiki lagi dirembug. Wong-wong mau ora gelem teka kanggo ngrungokaké, ora gelem nlihi kanthi ayem, nanging padha ngaturaké bantahan-bantahané ana ing pepeteng. Wong-wong mau rumangsa sampurna marem karo kaanané. ‘Kowé padha kandha, Aku sugih, lan saya kalimputan bandha, lan ora kekurangan apa-apa; nanging kowé ora ngerti yèn kowé kuwi cilaka, lan melas, lan mlarat, lan wuta, lan wuda: Aku maringi pitutur marang kowé supaya tuku saka Aku mas sing wis diuji ing geni, supaya kowé dadi sugih; lan sandhangan putih, supaya kowé kasandhangan, lan supaya wiranging kawudhanmu ora katon; lan lèlèhna mripatmu nganggo salep mripat, supaya kowé bisa ndeleng. Sapa waé sing Daktresnani, iku Daktegor lan Dakdisiplin: mulané padha sregep, lan mratobata’ (Wahyu 3:17–19).

“Ayat Kitab Suci iki tumrap wong-wong sing urip ana ing sangisoring swaraning piwulang kabar, nanging ora gelem teka kanggo ngrungokake. Kepriye kowé bisa ngerti manawa Gusti ora lagi maringi bukti-bukti anyar bab kayektèn Panjenengané, sarta nempatake iku ing sawijining tahanan anyar, supaya dalaning Gusti kaparingana pepak? Rancangan apa sing wis kokgawé supaya pepadhang anyar bisa kasuntakaké ana ing antaraning barisan umaté Allah? Bukti apa sing kokduwèni manawa Allah ora ngutus pepadhang marang para putraning Panjenengané? Saben rasa nyukupi awak dhéwé, egotisme, lan gumunggung marang panemuné dhéwé, kudu disingkiraké. Kita kudu sowan ing ngarsané sikilé Gusti Yésus, lan sinau saka Panjenengané, kang alus lan andhap asor atiné. Yésus ora mulang para sakabaté kaya para rabi mulang murid-muridé. Akeh wong Yahudi teka lan ngrungokaké nalika Kristus mbabarake wewadi kaslametan, nanging wong-wong mau teka dudu kanggo sinau; wong-wong mau teka kanggo nyalah-nyalahaké, kanggo nyekel Panjenengané ing sawijiné ora-salaras, supaya padha nduwèni perkara kanggo nuwuhaké prasangka ing antaraning wong akèh. Wong-wong mau rumangsa wis cukup karo kawruh sing diduwèni, nanging para anaké Allah kudu wanuh marang swarané Sang Pangon Sejati. Apa iki dudu wektu kang prayoga banget kanggo pasa lan ndedonga ana ing ngarsané Allah? Kita ana ing bebaya pasulayan, ana ing bebaya mèlu salah siji pihak ing sawijining perkara kang dipadudutaké; lan apa kita ora kuduné ngupaya marang Allah kalawan temen-temen, kanthi andhap-asoring jiwa, supaya kita bisa ngerti endi sing dadi kayektèn?” Selected Messages, buku 1, 413.

Wong-wong kang makili pekabaran Éliah iku dadi piranti pangadilan ing sajroning sawijining proses panyucèn kang nyawisaké dalan tumrap utusaning prejanjian supaya ngresiki bait suci. Ing nindakaké pakaryan ngresiki bait suci iku, pepadhang kayektèn saiki kawedharaké. Saupama ora kawedharaké, wong-wong kang biyèn lan saiki lagi diupaya

déning Kristus supaya diresiki bakal tetep nyandhang jubah Laodikia, yaiku kasamaraning dhiri dhewe. Élia nglambangaké sawijining paladosan kang nyaosaké kayektèn minangka piranti pangadilan. Mulané kita diparingi pawartos manawa wong-wong kang nampik pekabarané Yokanan Pambaptis ora bisa oleh paédah saka piwulangé Gusti Yésus.

“Aku dituntun bali marang pangumuman bab rawuhipun Kristus ingkang kapisan. Yohanes kautus kanthi roh lan kakiyatanipun Élia kanggo nyawisake dalam tumrap Gusti Yesus. Wong-wong ingkang nampik paseksinipun Yohanes boten pikantuk paédah saking piwulangipun Gusti Yesus.” Early Writings, 258.

Ing sajarah-sajarah kenabian kang mratélakaké pralambang pasucèné umaté Allah, kababar sawijining pekabaran kayektèn samangsa iki kang nuntut tanggung jawabing para wong sajroning turun iki supaya milih pepeteng utawa pepadhang.

Nanging kowé, hé Dhanièl, tutupen tembung-tembung iku, lan segelen kitab iku, nganti tekan wekasaning jaman: akèh wong bakal mrana-mrana, lan kawruh bakal saya tambah.... Panjenengané banjur ngandika: Lungaa ing dalammu, Dhanièl, awit tembung-tembung iku katutup lan kasegel nganti tekan wekasaning jaman. Akèh wong bakal disucekake, lan diputihake, lan dicoba; nanging wong duraka bakal tumindak kanthi duraka; lan ora ana siji waé saka wong duraka sing bakal mangertèni; nanging wong wicaksana bakal mangertèni. Daniel 12:4, 9, 10.

Wong-wong sing makili piwulang Élia kanggo generasiné dhéwé-dhéwé diidentifikasi déning Kristus minangka utusan-utusané, supaya Panjenengané migunakaké wong-wong mau minangka piranti pangadilan. Iki kang lagi diidentifikasi déning Élia nalika ngandika, “mugi kawuningana ing dina punika bilih Paduka punika Allah ing Israèl, lan bilih kawula punika abdi Paduka, lan bilih kawula sampun nindakaken sadaya prakawis punika manut pangandika Paduka.”

Bebener punika ugi dipratelakakên déning Gusti Yesus ngenani Yohanes Pambaptis.

Nalika wong-wong mau padha mangkat, Gusti Yesus banjur wiwit ngandika marang wong akeh bab Yokanan: Apa kang kokluruhi nalika kowe padha metu menyang ara-ara samun? Apa glagah kang kegoyang déning angin? Nanging apa kang kokluruhi nalika kowe padha metu? Apa sawijining wong kang nganggo sandhangan alus? Lah, wong-wong kang nganggo sandhangan alus iku manggon ana ing kraton-kratoné para ratu. Nanging apa kang kokluruhi nalika kowe padha metu? Apa nabi? Inggih, Aku pitutur marang kowé, malah luwih saka nabi. Awit dhèwèké iki kang katulisan mangkéné: Lah, Aku ngutus utusan-Ku ndhisiki ing ngarepmu, kang bakal nyawisaké dalammu ana ing ngarepmu. Matius 11:7–10.

Yokanan iku luwih saka nabi; dheweke iku sawijining piranti pangadilan, lan palayanane ditepungake marang generasine, awit wong-wong mau padha metu menyang ara-ara samun kanggo ndeleng dheweke, padha mesthine kaya kabèh Israel teka menyang Karmel atas dhawuhe Akhab. William Miller mangerteni tambahing kawruh sing wis kabukak segelé ing taun 1798. Dheweke makili wong-wong sing mlayu mrana-mrene ing Sabdane Allah nalika

kawruh saya tambah. Pesené dhedhasar wektu kenabian, lan ing taun 1840 pesen lan palayanane dilebokake ana ing tengah-tengah generasine kanthi cara mangkono, nganti sakabehing jagad Protestan padha nyawang kanggo ndeleng apa metodologine bisa kasil. Nalika iku kabukten, pesené banjur digawa ngubengi saindenging jagad.

“Ing taun 1840, ana panetepan wangsit liyane sing nggumunake lan nuwuhake kapentingan kang amba. Rong taun sadurunge, Josiah Litch, salah siji saka para pelayan utama sing martakake rawuhe Kristus kaping pindho, nerbitake sawijining panjlentrehan bab Wahyu 9, kanthi ngandharake ambruké Kakaisaran Ottoman. Miturut itungané, kakuwasan iki bakal kasirnakake ... ing tanggal 11 Agustus 1840, nalika kakuwasan Ottoman ing Konstantinopel bisa diarep-arep bakal dipateni. Lan iki, percaya kula, bakal kabukten temenan mangkono.”

“Ing wektu kang temenan wis katetepake kuwi, Turki, lumantar para duta besare, nampi pangayoman saka kakuwasan-kakuwasan sekutu ing Éropah, lan kanthi mangkono nyelehake awake ana ing sangisoré pangwasaning bangsa-bangsa Kristen. Kedadeyan iku netepi ramalan mau kanthi pas temenan. Nalika prakara iku kawruhan, akeh banget wong dadi yakin marang beneré prinsip-prinsip tafsiran ramalan kang dianut déning Miller lan para mitrané, lan sawijining dorongan kang nggumunake kaparingake marang gerakan advent. Wong-wong kang duwe kawruh lan drajat nyawiji karo Miller, apadéné ing martakake uga ing nerbitake panemuné, lan wiwit taun 1840 nganti 1844 pakaryan iku saya sumebar kanthi rikat.” *The Great Controversy*, 334, 335.

Wiwit “1840 nganti 1844” makili sajarah “pitu gludhug” ing Wahyu pasal sepuluh. Ing sajarah iku sawijining proses panyucekan, kang dilambangaké ing Maleakhi pasal telu lan ing rong panyucekan Padaleman déning Kristus, wiwit dilakokaké. Proses panyucekan iku minangka proses pangujian kang lumaku maju sethithik-sethithik, adhedhasar pangerten Miller babagan asas sedina kanggo setaun. Wong-wong kang makili pekabaran Élia nyawisaké dalan tumrap utusan prejanjian supaya rawuh ndadak menyang Padaleman Panjenengané, lan wong-wong iku dadi pralambang sawijining piranti pangadilan kang dienggo déning utusan prejanjian kanggo nyaponi metu wong-wong kang milih pepeteng tinimbang pepadhang.

Satemené aku mbaptis kowé nganggo banyu tumuju marang pangretobat; nanging Panjenengané sing rawuh sawisé aku iku luwih kuwasa tinimbang aku, sing sepatu-Né waé aku ora pantes nggawa; Panjenengané bakal mbaptis kowé nganggo Roh Suci lan nganggo geni; piranti tampining ana ing astané, lan Panjenengané bakal ngresiki papan pangirikané kanthi tuntas, sarta nglumpukaké gandum-Né menyang lumbung; nanging dami iku bakal diobong-Né nganggo geni sing ora kena dipatèni. *Matius 3:11, 12.*

Ing jamané Kristus kang kagambar ing Yohanes 6:66, Panjenengané kelangan murid luwih akèh tinimbang ing wektu liya apa waé. Ing **The Desire of Ages**, nalika pérangan Yohanes iki dirembug, metodologi panrapan profetik iku dhéwé dadi sabab utama para murid padha ninggal Panjenengané. Wong-wong mau ora bisa mangertèni yèn sing harfiah iku nglambangaké sing kasukman, lan miturut rasul Paulus, sing harfiah iku ndhisiki sing

kasukman.

Mulané mangkono ana tulisan mangkéné: Manungsa kang kapisan, yaiku Adam, dadi nyawa kang urip; Adam kang pungkasan dadi roh kang marakaké urip. Nanging kang dhisik dudu kang kasukman, nanging kang alamiah; lan sawisé kuwi, kang kasukman. 1 Korinta 15:45, 46.

Amarga ora gelem lan mulane ora bisa, wong-wong Yahudi padha nampik mangerteni Kristus nalika Panjenengane nyatakaké yèn Panjenengane iku roti saka swarga sing kudu dipangan. Adat lan tradhisi ngungkuli tata cara sing ditindakake déning Kristus piyambak. Bab sajarah iki, Sister White nyathet:

“Lumantar pameca ing ngarepe wong akèh marang rasa ora pracayané, para murid iki saya adoh manèh saka Gusti Yésus. Wong-wong mau banget ora remen, lan kanthi karep nglarani Sang Juru Slamet sarta maremake piala atiné para Farisi, padha mbalikaké gezeré marang Panjenengané, banjur ninggal Panjenengané kanthi rasa ngina. Wong-wong mau wis netepaké pilihané, wis njupuk wangun tanpa roh, kulit njaba tanpa isiné. Kaputusané iku ora tau dibalèkaké manèh sawisé kuwi; awit wong-wong mau ora lumaku manèh bebarengan karo Gusti Yésus.”

“Kang tampah ana ing tangané, lan Panjenengané bakal ngresiki tenan papan panggilingané, sarta nglumpukaké gandumé menyang lumbung.’ Matius 3:12. Iki kalebu salah siji wektu panyucèn. Lumantar pangandikaning kayektèn, sekam lagi dipisahaké saka gandum. Amarga padha kakehan muspra lan mbeneraké awaké dhéwé nganti ora gelem nampani panyaruwé, kakehan tresna marang donya nganti ora gelem nampa urip andhap-asor, akèh wong banjur nyingkur saka Gusti Yésus. Akèh wong isih nindakaké bab kang padha. Jiwa-jiwa saiki diuji kaya para murid mau ing papan pangibadah ing Kapernaum. Nalika kayektèn ditrapaké nganti nggayuh ati, padha weruh yèn uripé ora salaras karo karsané Allah. Padha weruh kabutuhan bakal owah-owahan kang sakabehé ana ing dhiriné; nanging padha ora gelem ngemban pagawean kang mbutuhaké panyélakan marang dhiri. Mulané padha nepsu nalika dosa-dosané kababar. Padha lunga kanthi rasa kasinggungan, kaya para murid nalika ninggalaké Gusti Yésus karo sesambat, ‘Iki pangandika kang abot; sapa kang bisa ngrungokaké?’” *The Desire of Ages*, 392.

Panjenengané iku utusaning prejanjian miturut Malakhi, kang ngresiki para putraning Lewi nganggo geni. Panjenengané ngresiki papan panggilingané kanthi sampurna, misahaké gandum saka damèn. Panjenengané nindakaké pakaryan iki nganggo tampi. Tampi iku kang nglaksanani pamisahan mau, lan tampi iku yaiku pekabaran bebener jaman saiki kanggo saben sajarahé dhéwé-dhéwé nalika Panjenengané nyucèkaké para putraning Lewi. Tampi iku yaiku pekabaran Élia lan para utusané, kang makili sawijining piranti pangadilan.

Lah, Ingsun bakal ngutus utusan-Ku, lan dhèwèké bakal nyawisaké dalan ana ing ngarsaning Ingsun; lan Pangéran, kang kokgolèki, bakal dumadakan rawuh menyang Padalemané, iya Utusaning prejanjian, kang koksenengi: lah, Panjenengané bakal rawuh, mangkono pangandikané Pangéran sarwa dumadi. Nanging sapa kang bisa tahan ing

dinané rawuhé? lan sapa kang bakal tetep ngadeg nalika Panjenengané ngatingal? amarga Panjenengané iku kaya geni pangresiki, lan kaya sabuné wong ngumbah lawon; Lan Panjenengané bakal lenggah kaya wong kang ngresiki lan nyucekaké slaka; Panjenengané bakal nyucekaké para putrané Lèwi, lan ngresiki wong-wong mau kaya emas lan slaka, supaya padha nyaosaké pisungsung marang Pangéran ing kabeneran. Banjur pisungsungé Yéhuda lan Yérusalèm bakal dadi kepareng ana ing ngarsané Pangéran, kaya ing jaman biyèn, lan kaya ing taun-taun kang kapungkur. Maleakhi 3:1-4.

Panjenengané kang rawuh sawisé Yohanes Pambaptis iku Panjenengané sing ngresiki lanténé nganggo tampi, lan kados geni tukang ngresiki logam. Proses panyucèn iki kalakon déning utusaning prejanjian, lan mulané nandhani sawijining sajarah nalika Gusti lumebet ing prejanjian karo umat prejanjian pilihan kang anyar. Nalika Israèl kuna kaslametaké saka pangawulaning Mesir, salah siji tema ing sajarah suci iku yaiku prakara “anak mbarep.” Apa iku pati anak-anak mbarepé Mesir, utawa anggoné Allah ngenali Israèl minangka anak mbarep kagungané.

Lan sira kandhaa marang Firaun, Mangkene pangandikaning Sang Yehuwah: Israel iku anak-Ku, yaiku putra pambarep-Ku; lan Aku ngandika marang sira: Luwarna anak-Ku supaya bisa ngabekti marang Aku; lan manawa sira ora gelem nglilani dheweke lunga, lah Ingsun bakal matèni anakira, yaiku putra pambarepmu. Exodus 4:22, 23.

Nalika Gusti Allah lumebet ing prajanjian karo Israèl sajroning pambebasan saka Mesir, rancangan ilahi iku supaya saben anak lanang pambarep saka saben taler dipasrahake tumrap pakaryan kaimaman. Nanging nalika ana pambrontakan pedhet emas, mung taler Lèwi waé kang ngadeg ing sisihé Musa ana ing tengahing pambrontakan mau. Amarga kasetyané, Gusti Allah mbatalake rancangané manawa saben pambarep saka saben taler bakal dipasrahake marang kaimaman, lan Panjenengané ngliwati taler-taler liyané sarta maringi marang taler Lèwi hak kaimaman kang eksklusif. Nalika utusaning prajanjian iku nyucekake para putrané Lèwi, iku nggambarake sawijining sajarah nalika umat prajanjian kang biyèn lagi disisihaké kanggo umat prajanjian anyar. Mangkono iki kadadéan tumrap Yohanes Pambaptis, para Millerit, lan uga bakal tumrap satus patang puluh papat èwu. Wiwit taun 1840 nganti 1844, sawijining proses panyucekan diwiwiti lumantar perkara pangujian saka pesen kenabian kang wis kaparingake marang William Miller. Iki nuntun marang rawhipun Gusti kanthi ndadak menyang Pedalemané ing tanggal 22 Oktober 1844, nanging proses panyucekan iku ora rampung nganti taun 1863.

“Bebarengan karo wangsit ing Daniel 8:14, ‘Nganti rong ewu telung atus dina; banjur pasucèn bakal kasucèkaké,’ lan piweling malaékat kapisan, ‘Wedinen marang Allah lan mulyakna Panjenengané; amarga wektu pangadilané wis tekan,’ loro-loroné nuding marang paladosané Kristus ana ing Papan Mahasuci, marang pangadilan panlitèn, lan dudu marang rawhipun Kristus kanggo nebus umaté lan numpes wong duraka. Kalepatané dudu ana ing petungan wektu-wektu wangsit, nanging ana ing prastawa kang bakal kelakon ing pungkasané 2300 dina mau. Lumantar kaluputan iki para pracaya nandhang kuciwa, nanging samubarang kabèh kang wis dipratelakaké déning

wangsit, lan samubarang kabèh kang miturut Kitab Suci padha duwé dhasar kanggo diarep-arep, wus kalakon. Ing wektu sing padha nalika wong-wong mau lagi sesambat merga pangarep-arepé katon gagal, prastawa kang wis dipratelakaké déning piweling iku wis kelakon, lan prastawa iku mesthi kudu kalakon sadurungé Gusti kersa ngatingal kanggo maringi ganjaran marang para kawulané.”

“Kristus rawuh, dudu menyang bumi, kaya kang padha dikarepake déning wong-wong mau, nanging, kaya kang wis dipralambangaké ing pralambangé, menyang papan kang Mahasuci ana ing padalemané Allah ing swarga. Panjenenganipun dipratélakaké déning nabi Dhanièl minangka rawuh ing wektu iku marang Kang Sepuhing Umur: ‘Ingsun weruh ing wahyu wengi, lah, ana siji kaya Putraning Manungsa rawuh karo mega-mega swarga, lan Panjenengané rawuh’—dudu menyang bumi, nanging—’marang Kang Sepuhing Umur, lan Panjenengané digawa cedhak ana ing ngarsané Panjenengané.’ Daniel 7:13.”

“Rawuhipun punika ugi dipunwedharaken dening nabi Maleakhi: ‘Pangeran ingkang sira padosi punika badhe ndadosakên rawuh dumadakan dhateng Padalemanipun, inggih punika Utusan prejanjian, ingkang dados kabingahanira; lah, Panjenenganipun mesthi badhe rawuh, pangandikanipun Yehuwah Gustining sarwa tumitah.’ Maleakhi 3:1. Rawuhipun Pangeran dhateng Padalemanipun punika dumadakan, boten kaajeng-ajeng, tumrap umatipun. Sarèhne piyambakipun boten ngantos-antos Panjenenganipun wonten ing ngriku. Piyambakipun ngarep-arep Panjenenganipun rawuh dhateng bumi, ‘ing sajroning geni ingkang murub, ngleksanakaken piwales dhateng tiyang-tiyang ingkang boten wanuh dhateng Allah, lan ingkang boten mituhu dhateng Injil.’ 2 Tesalonika 1:8.”

“Nanging umat mau durung siyap kanggo manggihi Gustine. Isih ana sawijining karya panyawisan kang kudu kalakon tumrap wong-wong mau. Pepadhang kudu diwènèhaké, nuntun pikirane marang Padalemané Allah ing swarga; lan manawa kanthi pracaya padha ndhèrèk Imam Agungé ana ing pakaryan pangibadané ana ing kana, kuwajiban-kawajiban anyar bakal kawedhar. Sawijining pawarta pepéling lan piwulang liyané kudu diwènèhaké marang pasamuwan.

Mangkene pangandikané nabi: “Sapa kang bisa tahan ing dina rawuhipun? lan sapa kang bakal tetep ngadeg nalikané Panjenengané ngatingal? awit Panjenengané iku kaya geni panyaring, lan kaya sabuné tukang ngumbah kain; lan Panjenengané bakal lenggah kaya panyaring lan panyucek salaka; lan Panjenengané bakal nyucekaké para putrané Lewi, sarta ngresiki wong-wong mau kaya emas lan salaka, supaya padha nyaosaké pisungsung marang Pangéran kanthi kabeneran.” Maleakhi 3:2, 3. Wong-wong kang urip ana ing bumi nalika panyuwunan pangantarané Kristus bakal mandheg ing papan suci ing swarga kudu bisa ngadeg ana ing ngarsané Allah kang suci tanpa juru pangantara. Sandhangané kudu tanpa cacad, wataké kudu disucekaké saka dosa déning getih panyiraman. Lumantar sih-rahmaté Allah lan usahaé dhéwé kang temen, wong-wong mau kudu dadi para menang ing peperangan nglawan piala. Nalika pangadilan panyelidikan lumaku ing swarga, nalika dosa-dosané para pracaya kang mratobat lagi dibusak saka papan suci, kudu ana pakaryan panyucèn kang mirunggan, yaiku

nyingkiraké dosa, ana ing antarané umaté Allah ing bumi. Pakaryan iki katuduhaké luwih cetha ana ing pawartos-pawartos Wahyu 14.

“Nalika pakaryan iki wus kalampahan, para pandhèrèkipun Kristus bakal siyap tumrap rawuhipun. ‘Tumuli pisungsungé Yehuda lan Yérusalèm bakal ndadosaken renaning Pengéran, kados ing jaman kina, lan kados ing taun-taun rumiyin.’ Maleakhi 3:4. Banjur pasamuwan ingkang déning Gusti kita badhé kaparingan dhateng Panjenengané piyambak nalika rawuhipun, bakal dados ‘pasamuwan ingkang mulya, boten gadhah cacad, utawi kerut, utawi prekawis ingkang makatên punika.’ Efesus 5:27. Banjur piyambakipun badhé katingal ‘sumorot kados ésuks, éndah kados rembulan, padhang kados srengéngé, lan nggegirisi kados wadya-bala kanthi panji-panji.’ Kidung Agung 6:10.”

“Saliyané rawuhipun Gusti dhateng Padalemanipun, Maleakhi ugi ngramal rawuhipun kang kaping kalih, yaiku rawuhipun kanggé ngleksanakaké pangadilan, kanthi tembung mekaten: ‘Lan Aku bakal nyedhak marang kowé kanggo ngadili; lan Aku bakal dadi paseksi kang enggal tumrap para tukang sihir, lan tumrap para wong laku jina, lan tumrap para panyumpah goroh, lan tumrap wong-wong kang nindhes buruh sajroning upahe, randha, lan bocah yatim, lan kang nyimpangaké wong manca saka haké, sarta ora wedi marang Aku, pangandikané Pangéran semesta alam.’ Maleakhi 3:5. Yudas nyebut prakara kang sami nalika piyambakipun ngandika, ‘Lah, Pangéran rawuh karo puluhan éwu para suci kagungané, kanggo ngleksanakaké pangadilan marang kabèh wong, lan kanggo mbuktèkaké marang kabèh wong duraka ing antarané bab samubarang panggawé durakané.’ Yudas 14, 15. Rawuhipun punika, lan rawuhipun Gusti dhateng Padalemanipun, punika kalih prastawa ingkang béda lan kapisah.”

“Rawuhipun Kristus minangka Imam Agung kita dhateng papan ingkang Mahasuci, kangge nyucekaken pasucèn, ingkang katuduhaken wonten ing Daniel 8:14; rawuhipun Putraning Manungsa dhateng Sang Sepuhing Dinten, kados ingkang kasajèkaken wonten ing Daniel 7:13; lan rawuhipun Gusti dhateng Padalemanipun, ingkang sampun kapratelakaken déning Maleakhi, punika sadaya minangka katrangan saking prastawa ingkang sami; lan punika ugi dipunlambangaken déning rawuhipun pangantèn kakung dhateng palakrama, kados ingkang dipunandharaken déning Kristus wonten ing pasemon babagan sepuluh prawan, ing Mateus 25.” *The Great Controversy*, 424–426.

Papat “rawuh” kasebat ing paragraf pungkasan punika, lan kabèh punika satunggal rawuh ingkang sami, ingkang dipunsymbolaken kanthi patang cara ingkang béda. Salah satunggaling “rawuh” punika inggih punika pasemon bab sepuluh prawan.

“Aku kerep diparingan pitedah marang pasemon bab sepuluh prawan, lima ing antarane padha wicaksana, lan lima bodho. Pasemon iki wis kaleksanan lan bakal kaleksanan nganti satemah tembung-tembunge, amarga pasemon iki nduwèni aplikasi mligi tumrap wektu iki, lan, kaya piwelingé malaékat katelu, wis kaleksanan lan bakal tetep dadi kayekten saiki nganti pungkasaning jaman.” *Review and Herald*, 19 Agustus 1890.

Yèn patang “rawuh” iku “minangka katrangan tumrap kedadéan sing padha,” mula patang “rawuh” mau sing wis kaleksanan ing wiwitan Adventisme sajroning gerakan Millerite, “bakal kaleksanan” manèh “pas miturut tembung-tembunge dhéwé” ing gerakan Élia ing pungkasan Adventisme.

William Miller lan para Millerit iku minangka wakil saka pekabaran malaékat kapisan, lan ing pethikan sing padha saka Early Writings sing mentas kita cuplik, pekabaran malaékat kapisan mau nduwèni ciri-ciri kang padha pas karo Yohanes Pambaptis. Kita wis nyebut pethikan kang mratélakaké yèn wong-wong sing nampik pekabarané Yohanes Pambaptis ora bisa olèh paédah saka piwulangé Gusti Yésus. Ing paragraf sabanjuré, dheweke ngandika, “Those who rejected the first message could not be benefited by the second; neither were they benefited by the midnight cry, which was to prepare them to enter with Jesus by faith into the most holy place of the heavenly sanctuary.” William Miller lan Yohanes Pambaptis kalorone makili piranti-piranti paukiman.

Saupama wong loro iku ora ana siji waé sing muncul, turuné saben-sabéné ora bakal kaanggep tanggung jawab amarga nampik pepadhang. Gusti Allah migunakaké kaloro utusan mau kanggo mbusak jubah dosa Laodikia, lan kanthi mangkono nduduhaké kawudan Laodikia saka umat kapilih biyèn, lumantar ngenalaké sawijining pekabaran kang, manawa ditampani utawa ditampik, bakal dienggo ing pangadilan minangka pralambang yèn ana nabi wis ana ing antarané wong-wong mau. Sajarah taun 1840 nganti 1844 iku dipratandhani déning geni kang tumurun ing kurbané Élia ing Gunung Karmèl. Nabi kang sejati wis kabédakaké saka para nabi palsu.

Saiki kita wis tekan ing tataran nalika kita kudu njlentrehake proses panyucèn kang terus lumaku sawisé 22 Oktober 1844. Sister White ngandika bilih sawisé 22 Oktober 1844, “bangsa iku durung siap kanggo nepaki Gustiné. Isih ana pakaryan panyawisan kang kudu katindakaké tumrap wong-wong mau. Pepadhang kudu diparingaké, kanggo nuntun pamikirané marang pasamuwané Allah ing swarga; lan nalika kanthi pracaya padha ndhèrèk Imam Agungé ana ing pakaryan palayanan Panjenengané ing kono, kuwajiban-kuwajiban anyar bakal kababar. Pesen pepènget lan piwulang liyané kudu diparingaké marang pasamuwan.”

Nalika Adventisme nolak “pitung wekdal” ing Imamat rong puluh enem, kang déning Daniel sinebut “sumpahe” Musa, wong-wong mau kelangan kabisan kanggo mangertèni yèn prosès panyucekan iku terus lumampah ngluwihi pakaryan wiwitané ing mangertèni kayektèn-kayektèn sing ana gegayutané karo kabukane pangadilan.

Kita badhé ngrembag prosès panyucekan ingkang lumampah terus punika ing artikel salajengipun, lan wiwit nyelarasaken sungu Protestantisme sejati ingkang Adventisme Millerit tampi ing taun 1840-an kaliyan sungu Republikanisme.